

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 5Csp/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8523200841
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Mišenková
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2024:8523200841.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, sudkyňou JUDr. Emíliou Mišenkovou, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XX, 065 03 Podolíneec, občan SR, právne zastúpená: JUDr. Daniel Tarbaj, Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, IČO: 53 450 345, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s. so sídlom Vajnorská 100/A, 831 041 Bratislava, IČO: 47 967 692, v konaní o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 40,00 eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietť.

III. Žalobkyni priznávať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej istiny s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala voči žalovanému zaplatať primerané finančné zadostučinenie v sume 81,23 eur. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný (vtedajší žalobca) si v pôvodnom upomínacom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 21Up/637/2021 a následne v konaní na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8Csp/38/2021 uplatňoval nárok na zaplatať sumu 128,99 eur s príslušenstvom zo Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 30.10.2017 uzatvorenej medzi ňou a právnym predchodcom žalovaného. Žalobkyňa uviedla, že ako spotrebiteľka si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré bola nútená brániť v základnom konaní. Poukázala na to, že aj keď výška primeraného finančného zadostučinenia sa stanovuje voľnou úvahou súdu, kritéria jeho určenia by mali vyplývať z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zo strany dodávateľa. Žalobkyňa sa domáha primeraného finančného zadostučinenia vo výške 81,23 eur a túto výšku odôvodnila tým, že žalovaný sa pokúsil bezdôvodne obohatiť na jej úkor o túto sumu.

2. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 18.09.2023 navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Dal do pozornosti súdu, že žalobkyňa si nespĺnila zákonnú podmienku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia, a to že si úspešne uplatnila svoje práva alebo povinnosti, nakoľko žalobkyňa v predchádzajúcom konaní nevystupovala v procesnom postavení žalobcu, ale žalovaného, na ktorej skutočnosti nemožno konštatovať záver, že sa žalobkyňa úspešne domáhala svojich práv. Taktiež namietal žalobkyňou uplatňovanú výšku finančného zadostučinenia, ktorá nie je dostatočným spôsobom špecifikovaná a relevantne odôvodnená. Uplatnenú výšku považuje žalovaný za neadekvátnu, neprimeranú a jedná sa o účelové konanie zo strany žalobkyne, ktorá bola tým, kto si

neplnil svoje základné záväzkové povinnosti. Žalovaný má za to, že v danom prípade nemožno konanie žalobkyne hodnotiť inak ako zjavné zneužívanie práva a značný nekontrolovateľný zásah do ústavného majetkového práva žalobcu ako veriteľa. Takto ochrana spotrebiteľov narúša princíp rovnosti strán ako i princíp práva na spravodlivý proces a práva na právnu istotu, kedy sa podstatným spôsobom zasahuje do práv veriteľov, no napriek tomu sa poskytuje ochrana dlžníkom, ktorí si neplnia svoje základné povinnosti. Konanie žalobkyne považuje za zjavne bezúspešné a šikanózne uplatňovanie práva. Žiada preto, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol a zaviazal žalobkyňu na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

3. Žalobkyňa v replike k vyjadreniu žalovaného zo dňa 23.10.2023 na uplatnenom nároku zotrvala. Zdôraznila, že žalovaný je pasívne legitimovanou stranou sporu, pričom poukázala na aktuálny rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.3.2023, z ktorého vyplýva, že porušiteľom voči ktorému je možné úspešne sa domáhať PFZ, je taktiež postupník pohľadávky. Právoplatný rozsudok súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu vydané v základnom konaní sú prílohou žaloby, pričom jasne deklarujú, že v záväzkovo-právnom vzťahu došlo k porušeniu noriem spotrebiteľského práva. Tvrdenia žalovaného o neexistencii a nepreukázaní porušenia práv a povinností len odzrkadľujú jeho prístup k rešpektovaniu príslušných noriem spotrebiteľského práva a princípu ochrany spotrebiteľa. Tvrdí, že spotrebiteľ sa môže úspešne domáhať na súde priznania finančného zadosťučinenia aj v prípade, úspešnej obrany svojich práv, ak bol v pozícii žalovaného. V tomto smere poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.8.2022. K tvrdeniu žalovaného o neprimeranosti uplatnenej výšky primeraného finančného zadosťučinenia zdôraznil, že vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností uplatnená suma je adekvátna vzhľadom na postoj a intenzitu porušení spotrebiteľských noriem, pričom poukázal na množstvo súdnych rozhodnutí Krajského súdu Prešov a časti niektorých z týchto rozsudkov aj doslovne citoval. S poukazom na uvedené považuje argumentáciu žalovaného za nenáležitú a navrhol, aby súd žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal k náhrade trov konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný v duplike k replike žalobcu zo dňa 20.10.2023 zotrval na dôvodoch, pre ktoré nárok žalobcu neuznáva a ktoré uviedol vo vyjadrení k žalobe. Pokiaľ žalobca poukazuje na množstvo súdnych rozhodnutí, tak žalovaný uvádza, že tieto nie sú právne záväzné a zároveň každý jeden prípad sa musí osobitne preskúmať a vyhodnotiť, nakoľko každý jeden prípad má svoje individuálne atribúty a špecifiká a skutkový stav, ktorý ovplyvňuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Nie je možné priznávať ochranu spotrebiteľom len na základe tej skutočnosti, že sú spotrebiteľmi, nakoľko v takom prípade sa neúmerne zasahuje do ústavných majetkových práv veriteľov. Žiadal, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a aby mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktorého sa žalovaný nezúčastnil, avšak svoju neprítomnosť riadne a včas ospravedlnil. Na pojednávanie sa nedostavila ani žalobkyňa. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní zotrval na svojej skutkovej i právnej argumentácii. Základ nároku považuje za nesporný, vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia uviedol, že táto závisí od úvahy súdu, avšak pri objektivizácii žalobkyňa vychádzala z výšky sumy, ktorú si dodávateľ nedôvodne uplatňoval, hoci už má vedomosti a skúsenosti z iných obdobných súdnych konaní. S poukazom na jednotlivé funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj logicky s poukazom na rovinnosť trestného práva, išlo by o špeciálnu recidívu, preto má za to, že je potrebné primerané finančné zadosťučinenie zvyšovať, teda v tomto prípade suma priznaného zadosťučinenia by mala zohľadňovať sumu, ktorú dodávateľ nedôvodne požadoval a chce sa na úkor spotrebiteľa obohatiť.

Súd na základe vykonaného dokazovania, oboznámením sa s listinnými dôkazmi za preukázané podstatné skutkové tvrdenia považuje:

6. Vo veci Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8Csp/38/2021 sa žalovaný (v označenom spore v pozícii žalobcu) domáhal voči žalobkyňi (v označenom spore žalovanej) zaplata sumy 128,99 eur titulom zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 30.10.2017. Následne žalovaný, na základe výzvy súdu, či trvá na tam (vo výzve súdu) označených nárokoch, vzal žalobu v časti o zaplata 23,89 eur s príslušenstvom späť. Prvoinštančný súd rozsudkom č.k. 8Csp/38/2021-208 zo dňa 6.5.2022 konanie v späťvzatej časti o zaplata 23,89 eur zastavil, žalobkyňu zaviazal zaplatať žalovanému sumu 47,76 eur s príslušenstvom a zmluvnú pokutu vo výške 53,74 eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy

konania v rozsahu 57,38 %. Na podklade odvolania žalobkyne Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 18CoCsp/39/2022-251 zo dňa 23.2.2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti zaplatiť sumu 47,76 eur s prísľušenstvom a vo vzťahu k zmluvnej pokute rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu v tejto časti zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov celého konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

Zistený skutkový stav súd podriadil pod tieto zákonné ustanovenia:

7. Podľa § 290 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

8. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

9. Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

10. Podľa ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Súd dospel k záveru:

11. V danom prípade sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala priznania voči žalovanému priznania nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 81,23 eur, ako satisfakcie (zadosťučinenia) za to, že žalobkyňa ako spotrebiteľka sa v minulosti v konaní vedenom na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 8Csp/38/2021 úspešne domáhala voči žalovanému ako dodávateľovi, ochrany svojich spotrebiteľských práv.

12. Vo vzťahu k vyššie citovanému 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktoré nestanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku, avšak k uplatneniu tohto práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť automaticky a kedykoľvek. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v poslednej vete cit. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne na to, aby žalobkyni (spotrebiteľovi) mohlo byť priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Z označeného zákonného ustanovenia tak možno vyvodit', že týmito podmienkami sú: (a) úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa a (b) domáhanie sa primeraného finančného zadosťučinenia od subjektu, ktorý za porušenie konkrétneho práva alebo povinnosti spotrebiteľa zodpovedá.

13. Pokiaľ ide o prvý z predpokladov na uplatnenie si nároku na primerané finančné zadosťučinenie, ktorý spočíva v úspešnom uplatnení si ochrany práv spotrebiteľom na súde, tak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobkyňa (spotrebiteľ) bola úspešnou pri bránení si svojich spotrebiteľských práv voči žalovanému (dodávateľ) v pôvodnom súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8Csp/38/2021 o zaplatenie 128,99 eur, v ktorom konaní bola žalobkyňa čiastočne úspešnou, keď jej

bola právoplatne uložená povinnosť zaplatiť len sumu 47,76 eur, oproti pôvodne žalobcom požadovanej sume 128,99 eur. Konanie vo veci Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 8Csp/38/2021 bolo právoplatne ukončené, čím bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného primerané finančné zadosťučinenie, ktorý (rozumej žalovaný) za ich porušenie nepochybne aj zodpovedá. V kontexte veci je totižto nutné mať na zreteli, že to bol práve právny predchodca žalovaného, ktorý koncipoval obsah zmluvy za použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak ako ju konštatoval krajský súd v konaní sp. zn. 18/CoCsp/39/2022. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstojí ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života. Vzhľadom na uvedené, možno mať za to, že na priznanie žalobkyni primeraného finančného zadosťučinenia bol splnený aj druhý zákonný predpoklad, a to je domáhanie sa jeho priznania od subjektu, ktorý za porušenie spotrebiteľských práv žalobkyne zodpovedá.

14. Nie je opodstatnená námietka žalovaného, že žalobkyňa nespĺnila zákonnú podmienku pre priznanie finančného zadosťučinenia, nakoľko v predchádzajúcom konaní nevystupovala v procesnom postavení žalobcu, ale žalovaného. Záver o neodôvodnenosti tejto námietky žalovaného súd opiera o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2022, v ktorom Najvyšší súd SR konštatoval, že úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia, nemožno vykladať reštriktívne, len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu. Naopak, v tomto prípade je nutné vychádzať z teologického výkladu právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dôvodu je nutné predmetné ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany žalovaného v konaní, v ktorom bol v pozícii žalovaného, možno subsumovať pod pojem úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi.

15. Pri posudzovaní dôvodnosti priznania primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyni, dospel súd k záveru, že jeho priznanie voči žalovanému je nevyhnutné pre završenie ochrany žalobkyne ako spotrebiteľa, pričom pri týchto úvahách zohľadnil: (1) že v pôvodnom konaní sa žalovaný domáhal voči žalobkyni zaplata 128,99 eur, pričom v časti o zaplata 23,89 eur zobral žalobu späť na základe výzvy súdu, v ktorej ho súd vyzval na oznámenie, či na tejto časti žaloby trvá napriek záverom slovenských súdov o neprijateľnosti uvedených zmluvných podmienok a v časti o zaplata zmluvnej pokuty vo výške 53,74 eur bola žaloba odvolacím súdom zamietnutá, nakoľko išlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku; uvedené skutočnosti boli spôsobilými negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry žalobkyne (spotrebiteľa) a potenciálne ohroziť jej sociálny i rodinný život, keďže žalovaný požadoval od žalobkyne plnenia, na ktoré nemal nárok; (2) postoj žalobkyne (spotrebiteľa), ktorá sa aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k žalovanému (dodávateľovi) rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva podaním odvolania proti rozsudku prvoinštančného súdu a prispela tak k dosiahnutiu vyššej kvality „spotrebiteľského života“, pričom nie je ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv o výsledku sporu či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy, v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní; (3) aj vďaka žalobkyni vyšlo najavo, že žalovaný (dodávateľ) uzatvára alebo uzatváral so spotrebiteľmi zmluvy za použitia neprijateľného zmluvného dojednanja, pričom je na mieste, aby spotrebiteľia poukazovali na uvedené praktiky v dodávateľsko-spotrebiteľských vzťahoch a predišli tak vzniku bezdôvodného obohatenia dodávateľov titulom neplatného právneho úkonu.

16. V súvislosti s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia je tiež nutné podotknúť, že zákon o ochrane spotrebiteľa nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená (reálne spôsobená) nejaká ujma, ale postačuje, ak porušenie práv alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené predpismi na ochranu spotrebiteľa, bolo spôsobilé takúto ujmu spotrebiteľovi privodiť. Na tomto mieste je v okolnostiach veci nutné dodať, že v danom prípade tým, že žalovaný v pôvodnom konaní požadoval od žalobkyne zaplata 128,99 eur, avšak bol úspešným len čo do zaplata 47,76 eur a v ostatnej časti bolo konanie zastavené, resp.

žaloba bola zamietnutá - z dôvodu existencie neprijateľných zmluvných podmienok, je zrejmé, že žalobkyni v prípade, ak by sa neodhodlala brániť proti nepochybne právne i finančne silnejšiemu „protivníkovi“ (dodávateľovi) v súdnom spore, mohlo u nej dôjsť k ujme v majetkovej sfére o sumu 81,23 eur.

17. Pri stanovení výšky finančného zadosťučinenia je potrebné vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného a okolností, za ktorých k porušeniu práv došlo, ich dosah na sféru spotrebiteľa, závažnosť porušenia práv, ako aj dôsledkami uvedeného zásahu do súkromného, majetkového či spoločenského života. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétne výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti. (...) V prejednávanej veci žalobkyňa svoj nárok, okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ničím ďalším neodôvodnila. Neuviedla, či konanie žalovaného viedlo aj k vzniku iných negatívnych dôsledkov v jej súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž a pod.

18. S poukazom na uvedené súd uzatvára, že spotrebiteľské práva žalobkyne boli porušené a tak jej vznikol nárok na primerané finančné zadosťučinenie, neznamená to, že jej patrí v takej výške, ako ho sama požadovala. Žalobkyňa nielenže žiadne okolnosti odôvodňujúce výšku uplatneného nároku netvrdila, ale ani žiadne okolnosti dôkazmi nepreukázala. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia je dôkazná povinnosť a povinnosť tvrdenia na strane spotrebiteľa. Výška nároku musí byť objektívne preukázaná. Žalobkyňa svoje dôkazné bremeno uniesla len čiastočne, preto súd pri určení výšky uplatneného nároku zohľadnil len skutočnosť úspešného uplatnenia práv žalobkyne v základnom konaní. Pri neexistencii kritérií pre určovanie výšky finančného zadosťučinenia, tak súd má za to, že pre výšku finančného zadosťučinenia môže byť podstatnou aj suma, o ktorú sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. Krajský súd v Prešove už judikoval, že primerané finančné zadosťučinenie by malo predstavovať aspoň 50 % zo sumy dodávateľom pôvodne neoprávnene požadovanej resp. získanej. Vychádzajúc z uvedených konštatovaní súd, pri určení výšky priznaného zadosťučinenia, prihliadal na všetky vyššie okolnosti prejednávanej veci a dospel k názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 40,- eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľovi satisfakciu za prežitú nepohodu počas vedenia základného súdneho konania a odradí dodávateľa od ďalšieho porušovania práv spotrebiteľov. Vo všeobecnosti podanie žaloby a vedenie súdneho sporu každého zaťažuje, ide o zodpovednosť za svoje dôkazy a tvrdenia, za prípadný jeho negatívny výsledok. Preto je výška primeraného finančného zadosťučinenia v sume 40,- eur postačujúca na kompenzáciu tejto nekomfortnej situácie a v prevyšujúcej časti odvolací súd nárok žalobkyne zamietol.

O trovách konania súd rozhodol takto:

19. Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

21. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto o súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, pričom v tomto prípade je treba mať na zreteli, že zásada úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) je uplatniteľná aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu, ako je tomu aj v tomto prípade. V týchto prípadoch sa však za procesne neúspešného žalobcu nemôže považovať ten, komu bola

priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku rozhodnutia závisiaceho na úvahy súdu, ale pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlišovať čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Keďže v tomto prípade bolo konštatované, že žalobkyňa splnila predpoklady na priznanie jej finančného zadosťučinenia, možno ju považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška finančného zadosťučinenia vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu, preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sitiny s tým, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (napr. pozri KS TT, sp. zn. 10Co/191/2017, KS PO, sp. zn. 12Co/53/2018, sp. zn. 12CoCsp/10/2021 a iné; Veľký komentár CSP, C.H.Beck, str. 926).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého smeruje.

Podľa § 363 CSP sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.